

Началникът трепна, а в очите му блеснаха гневни пламъчета. Какъв е този гяурин, който иска сам да му вадят очите.

— Казвай, хайдут, где е твоята дружина, — отново крясна гневно турчинът, — че сега ще заповядам да ти отсекаат главата!

— Сечи, булюк баши! — махна с ръка хайдутинът. — Сечи тази пуста глава, когато няма ум с вас да се разправи! Сечи, че тя си е виновна!

— Как? — извика турчинът като скочи. — Ти подиграваш ли се?

— Сечи и тез ръце, които не можах сабя да развъртят, че вази да прогонят. Сечи, защо ми е живота, като не мога с вас да се разправа и народа да закрилям?

Войниците се погледнаха плахо и затрепераха като видяха зеленото от ярост лице на командира.

Той се тресеше от яд, че между хайдутите имаше такива храбреци. И се почувствува безсилен и уплашен от този момък, който беше хванал Балкана да се бие за народната свобода.

Вече не си подсвиркваше. И не гледаше весело войниците. Нещо в сърцето му трепна. Ами ако всички хайдути бяха такива храбреци? Дали сега няма да се върнат, да заградят потерята и да я унищожат?

Началникът се огледа в тъмната гора, изправи се и ядосан махна с ръка:

— Пригответе се! — заповяда той. — Ще се връщаме в Пловдив. Там сам пашата ще съди този хайдутин.

И мятеше яростни погледи върху пленника. Но хайдутинът го гледаше насмешливо с кротките си очи.

След малко войската, начело с командира, слизаше от планината. Върху носилка от колове и клоне, носена от четирима войници, лежеше хайдутинът. Турците го откарваха в Пловдив като победител.

Петър Стъпов